

[Ivar Nørgaard]

Da flere talere – specielt hr. Ole Bernt Henriksen – har været inde på vores manglende interesse for forholdene i Polen, vil jeg tillade mig at oplæse og kommentere de linjer, vi har nedfældet i betænkningen. Vi siger:

»Socialdemokratiet finder fortsat, at forholdene i Polen er endda særdeles utilfredsstillende, men erfaringerne har vist, at sanktionerne ikke har haft virkning i forholdet til Polen. Den senere tids udvikling, bl.a. en stigende amerikansk eksport til Sovjetunionen, viser i øvrigt, at tilliden til virkningen af økonomiske sanktioner er svindende. Socialdemokratiet vil fortsat – i samarbejde med den danske og øvrige nordiske arbejderbevægelse – bidrage med reel støtte til frie fagforeninger og øget demokrati i Polen.«

Jeg efterlyser en lignende kontant og reel indsats fra de partier, som står bag regeringen.

Socialdemokratiet har altså en anden vurdering af nytten af de sanktioner, end regeringen har, og jeg synes, det bør tages stærkt frem i denne debat, at vi ikke har nogen anden holdning til begivenhederne i Polen, end regeringen har, men vi har en anden holdning til sanktionernes nytteværdi. Vi finder faktisk, at udenrigsministeren burde have fremdraget det synspunkt i Bruxelles, så det også kunne komme ind i vurderingerne, når man i Bruxelles skulle tage stilling til, om denne anvendelse af artikel 113 skulle ophæves eller suspenderes på Kommissionens opfordring.

Det har udenrigsministeren overhovedet ikke gjort. Han har tværtimod erklæret dernede, at han er fuldstændig enig med de andre lande om, at man skal fortsætte, men det er altså ikke udtryk for, hvad flertallet i markedsudvalget mener. Der har udenrigsministeren givet udtryk for, hvad regeringen og regeringspartierne mener, men det er der bare ikke flertal for i det danske folketing, og vi mener, det er forkert af udenrigsministeren at fremføre synspunkter, der ikke er dækning for i folketinget. Udenrigsministeren er også vores udenrigsminister, ikke kun de fire regeringspartiers udenrigsminister.

Så vil jeg gerne sige til hr. Niels Helveg Petersen, at der er helt afgørende forskel på det, at man forlænger en forordning nogle dage, og så det, at man vedtager, at man skal tage sagen op igen, når fristen er udløbet.

Det, der skete med Argentinasanktionerne, var, at man forlængede ordningen i syv dage. Der kom en ny forordning, der gjaldt i syv dage, og mens denne forordning virkede i syv dage, fremsatte vi forslag her i landet om lignende foranstaltninger efter dansk lov, og de skulle træde i kraft nøjagtig samtidig med, at denne syv dages forordning udløb. Så skete der, som hr. Niels Helveg Petersen ved, det, at vi brugte to dage til at behandle sagen i. Der var altså et hul, men jeg blev spurgt: hvad sker der nu med dette hul? Jeg sagde: det har ingen praktisk betydning, for vi importerer korn fra Argentina, og der er ingen, der når at importere korn fra Argentina i de timer, det drejer sig om – og så vedtog vi loven.

Det, jeg er bekymret for – og det vil jeg gerne sige til ministrene her – er, at andre lande og måske borgere i andre lande vil finde, at de kan rejse sagen for Domstolen med henvisning til, at man forlængede forordningen et helt år, og at Danmark tog forbehold, men med den erklæring, at vi ville gennemføre nationale foranstaltninger, og det er altså ud fra den forudsætning, de har taget til efterretning, hvad den danske regering gjorde med hensyn til artikel 113, og derfor kan de sige, det er bristende forudsætninger. Det er jeg bekymret for, og jeg synes, det er mere vigtigt, at man har et rimeligt og reelt forhold til sine samarbejdspartnere i EF og dér gør opmærksom på, hvilke konsekvenser ens handlinger kan få, og ikke foregiver, at man kan bringe den retstilstand til stede, der er i artiklerne, hvad man altså ikke kunne. Det skulle udenrigsministeren have sikret inden. Det er det, vi bebrejder ham.

Men jeg mener stadig væk, at vi er nødt til på en eller anden måde at sikre, at der er mere overensstemmelse mellem markedsudvalgets opfattelse af mandatet og ministrenes opfattelse, og det vil jeg foreløbig gerne have at vi drøfter, når udvalget igen samles. Jeg forstår, at der er ønsket om fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, og dér mener jeg denne sag også bør tages op.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne for historieskrivningens skyld erindre om, hvad det egentlig var, der indgik i diskussionen, da vi i december i enighed